

Tisztelt Gyászoló!
Kedves Piroska és Zsuzsa!

A GEO nevében szeretnék elbúcsúzni egy olyan oktatótól, aki a kezdetektől a GEO meghatározó, jellegzetes személyisége volt.

Amikor pályafutását felidézük, meg kell említenünk a Somogy megyei Marcaliban eltöltött gyerekkort, egy négygyermekes családban, alkalmi munkás édesapával. A tehetséges fiú útja az általános iskola után a szülőföldtől viszonylag messzire, Győrbe vezetett, ahol 1949-től 53-ig volt a híres gépipari technikum diákja. Amikor a 80-as években együtt utaztunk a soproni egyetemi tanácsulésekre, s még nem volt autópálya, az 1-es út volt iskolája mellett vezetett el; mindig felemlegette a kollégiumi diákéveit, ahol a vitorlázó sportba is bekapcsolódott, ejtőernyős ugrásai is voltak. Gépész technikus lett, majd felvételt nyert az Építőipari és Közlekedési Egyetemre, ahol 1958-ban mérnökként végzett út-vasút és alagútépítő szakon. Még azon a nyáron mérnöktanárnak vették fel a székesfehérvári Jáky József Útépítő Technikumba, ahol négy tanévet töltött el. Voltaképpen itt indult a mi intézményünk elődjének története is, mert érettségizettek számára 2 éves földmérési felsőfokú képzést is hirdettek; Nagy József már 1961 szeptemberében a levelező tagozat vezetője volt.

1962-ben megalakult intézményünk jogelődje, a Felsőfokú Földmérési Technikum, amelynek Nagy József tanszékvezető tanára lett, mégpedig az Alapozó tárgyak tanszéké. 1972-ben az intézmény átalakulásával a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemhez tartozóan jött létre a Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kar, ahova rögtön főiskolai docensi kinevezést kapott. Tanított fizikát, általános műszaki ismereteket és 8 éven keresztül az Alapozó Tanszéket is vezette. Később mechanikát, vízrendezést, útépítést tanított, földrendező csoportokat patronált.

Milyen ember volt Nagy József tanár úr? Lendületes munkatempójú, harsány stílusú, erőteljes egyéniség volt, lelkes és lelkiismeretes. A lobbanékony, hangos külső mögött érző szív, jószándékú emberség és igazságszeretet lapult. Emlékszem a 90-es évek elején egy rendkívüli kari tanácsra, ahol mi ketten voltunk csak, akik nyilvánosan is ellent mertek mondani az akkori főigazgató akarátának.

Élethivatásának tekintette az oktatást, lelkiismeretesen készült óráira, és valóban szerette diákjait. Sok időt töltött velük a tanórákon kívül is, patronáló tanárként, rendezvényeken, kirándulásokon.

A kezdetektől „beleállt” a selmeci diák hagyományok ápolásába; jól illett egyéniségéhez a kontrapunkt-visszhang szerepe, amit több szakestélyen betöltött. Egy selmeci kirándulás során egy szobában aludtam vele, s alkalmam volt tapasztalni, hogy a viccelődés, ugratás a diákokkal reggeltől estig alapeleme volt.

60 évesen nyugdíjas lett, de nem szakadt el a GEO-tól, mert a Hosszúsétatéri kollégium gondnoka, gazdasági vezetője lett még évekig. Ez nagyon testhezálló feladat volt számára, mert műszaki problémákat kellett megoldania, szerveznie kellett a kollégiumi életet és jó kapcsolatban lennie a hallgatókkal. Főként ezen utóbbi tulajdonságát emelem ki (aminek ma gyakran híján vagyunk), hogy személyiségével jó légkört tudott teremteni, ahol a vidámság mellett fegyelmezett munka folyik.

Szerette családját; ha az átlagoshoz képest későn is, de megadatott neki, hogy gyermeke legyen, ami tovább érlelte személyiségét, még elfogadóbb lett diákjaival is. Fájdalom, hogy lánya esküvőjét már nem érthette meg.

Nincs még egy oktatónk, aki az intézmény kezdetétől fogva ilyen hosszú ideig állt volna a katedrán s e mellett a közéletben, a GEO mindennapi életében is ennyire aktív volt. 1962-től három évtizeden át mindenkit tanított, aki a GEO-ban végzett. Két napja, amikor halálhírét kitétem a fészbukra ezt írta egy volt hallgatónk: Büszke vagyok, hogy tanított a „Nagyjózsi”; mindig hálásan fogunk emlékezni rá.

Mi mindannyian, a GEO munkatársai, akik ismertük Dr. Nagy József tanár urat, hálásak vagyunk, hogy színes személyiségével velünk volt, hogy elkötelezetten szolgálta a GEO-t.

(Dr. Busics György emlékező beszéde Dr. Nagy József temetésén 2016. július 8-án Székesfehérváron, a Budai úti református templom altemplomában).

Tisztelt gyászoló család! Tisztelt rokonok, gyászoló kollégák, volt tanítványok, barátok!

Temetésen beszélni nagyon nehéz és nem jó! Különösen akkor, amikor egy 60 éves, egy két évtől eltekintve, folyamatos, szoros és személyes kapcsolatot a halál véglegesen lezár.

Kedves Tanár úr!

Amikor anno 1960-ban az akkori Jáky-Geo ifjú tanáraként, mint tanítvány megismertelek, soha nem gondoltam volna, hogy évtizedekig fogunk kollégaként is együtt dolgozni. És ez töretlenül tartott egészen a végleges nyugdíjba vonulásodig. Ezek alatt az évek alatt felgyűlt személyes élményeimet próbálok egy kicsit rendezett mederbe téríteni, hogy emlékezve rád elbúcsúztassalak a kollégák és sok ezer volt tanítványod nevében is.

Kezdeném a technikai évekkel. Igaz már előtte is hallottam rólad hűgomtól, aki szintén tanítványod volt a Jáky-ban. Mesélt egy szigorú tanáráról, aki az épületszerkezetek és más egyéb mérnöki ismeretek rejtelmibe próbálta bevezetni, nem is beszélve a csodálatos Moss kocka fontosságáról.

Hamarosan azonban még plusz két Ágfalvi szaporította a névsorodat, és merem remélni, nem nagyon szomorította tanári pályádat. Érettségi utáni technikus képzésben vettünk részt a Jákyban. Természetesen akármilyen idős is az ember, ha bekerül az iskolapadba ismét úgy viselkedik, mint egy rakoncátlan tizenéves diák. Nehezítve annak a nem sok évvel idősebb tanárának az életét, aki viszont komolyan venné a feladatát. Ráadásul osztályfőnökként próbáltad fegyelemre készíteni ennek a huszonvalahány fős osztálynak a tanulóit. Szép idő volt, s először ennek az osztálynak a tanulói nevében búcsúznék tőled osztályfőnök úr. Erre emlékezve köszönöm osztályunk nevében is a munkádat és a barátságodat.

Az egyetemi évek, majd a szakma gyakorlás első éve miatt rövid szünet következett a kapcsolatunkban. 1970-ben tértem vissza szakmai neveltetésem első Alma Materébe. Újra együtt dolgozhattunk. Ez már a felsőfokú technikum korszaka volt, s az akkori tanári kar nagyrészt, a tulajdonképpeni GEO alapító atyák köre volt. Erre is emlékezni kell, hiszen az egyetlen oktatója voltál az intézményünknek, aki 1959-től a Jáky földmérő technikus képzéstől az egyetemi karig a földmérő képzést szakmai ismereteiddel, nevelő munkáddal végig szolgáltad. Több ezer gyakorló mérnök nevében ezt is meg kell köszönnöm neked. Suta mondat, de sajnos igaz, hogy szerencsére azt már nem érhetted meg, hogy tanítványaid sokasága várja sorsának jobb fordulását ezekben az állítólag sikeres esztendőkből.

1972-ben, az egyszerűség kedvéért írom, a soproni egyetem kara lettünk. Folytatódott az 1962-ben kapott tanszékvezetői megbízatásod az Alapozó tárgyak tanszékének a vezetésében. Itt kellett összefognod a közismereti tárgyak (matematika, ábrázoló geometria, a fizika) és az építőmérnöki ismereteket is magába foglaló műszaki tárgyak oktatását. Sőt 1990-ig a nyelvtanárok, a testnevelés és honvédelmi ismeretek oktatói is a tanszékedhez tartoztak. Nem egyszerű munkádat mindig a földmérés céljainak megfelelően irányítottad. Köszönjük ezt is minden volt és jelenlegi oktatótársunk nevében.

1970-től sok értelmes mérnöki feladatban un. KK munkában dolgozhattunk együtt. Bocsáss meg, ha nem teljes a felsorolás, de a nevezetéseket mindenképpen ki kell emelnem: a pincehelyi gázlefejtő- és palacktöltő állomás; a jelenlegi fejér megyei múzeum Fő utcai épületének a rekonstrukciós célú teljes felmérése, pincétől a padlásig, a fantasztikus, majdnem művészi fa tetőszerkezetek bemérése, amelyet témavezetői irányítással végeztünk. Sok vidám és morcos napot is eltöltöttünk ezeken a munkákon. De örömmel végeztük, amelynek során megismerhettük másik arcodat is, a humorodat, az ugratásaidat, amik néha fárasszóak voltak ugyan, de sokszor kibillentett fásultságunkból. Szívesen hallgatnánk még, de már nem tehetjük.

Számos tisztségedet, amelyet mind a kar, a képzés szolgálatában töltöttél (kari tanácsstag, egyetemi tanácsstag stb.) felsorolni már nincs idő. Köszönjük ezt is mindannyiunk nevében.

Egy dologra kell még tisztelettel és szeretettel emlékezni. A gyászoló nagy része tudja, hogy 1972-től a soproni egyetem részeként volt kedves vezető kollégánk Tamás László gondozásával meghonosodtak karunkon a selmeci hagyományok. Nagy József tanár úr azonnal bekapcsolódott a hagyományok ápolásába, és elmaradhatatlan résztvevője volt sokáig a szakestélyeinknek. Tisztségviselőként, ügyletes hozzászólóként, vulgo nevén Somogy gyöngyként sok derűs percet szerzett ezeken a rendezvényeinken. Kedves tanár úr annyiszor emlegetted, de soha meg nem vívott sórpárbajunkat, sajnos már csak az égi sörmezőn vívhatjuk meg.

Most búcsúzon tőled egy selmeci diák dal töredékével: szép idő volt, jó idő volt, kár hogy elmúlt, jaj, be kár!

Nyugodj békével kedves osztályfőnök úr, nyugodj békével kedves tanszékvezető úr, nyugodj békével kedves tanár úr, barátunk. Emlékedet, míg sorsunk megadja, szeretettel megőrizzük!

(Dr. Ágfalvi Mihály emlékező beszéde Dr. Nagy József temetésén 2016. július 8-án Székesfehérváron, a Budai úti református templom altemplomában).